

Fagot

Fagoty zazwyczaj robi się z drewna klonowego, a tańsze modele z tworzyw sztucznych. W orkiestrze symfonicznej występuje zwykle od 2 do 4 fagotów.

Fagot jest zbudowany z dwóch drewnianych rur o łącznej długości ponad 250 cm, połączonych tzw. kolankiem. Wyposażony jest w podwójny stroik, podobnie jak obój, i metalowe kłapy. Za pomocą stroika powietrze wdmuchuje się do metalowej rurki zwanej esem. Długa tuba instrumentu sprawia, że dość łatwo jest na nim grać.

Jest to instrument o dużych możliwościach ekspresyjnych i specyficznym brzmieniu, z którego można wydobyć zarówno bardzo wysokie, jak i bardzo niskie dźwięki. Niekiedy kompozytorzy pisali na fagot partie solowe o charakterze komicznym. Najślynniejszym solem fagotowym jest początek *Święta wiosny* Igora [Strawińskiego](#). Ważne koncerty na fagot pisali Wolfgang Amadeusz [Mozart](#), Antonio [Vivaldi](#) i Carl Maria von [Weber](#).

O fagocie opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Wczesne fagoty nazywane *dulcianami* były popularne w [renesansie](#) i [baroku](#). Nie miały one kłap lecz otwory zatykane bezpośrednio palcami i były robione z jednego kawałka drewna.

Basową odmianą fagotu jest kontrafagot, skonstruowany w XVII wieku. W orkiestrze symfonicznej wykorzystywany jest wtedy, gdy potrzebne jest osiągnięcie specjalnego, bardzo niskiego brzmienia. Kontrafagotu używali Maurice [Ravel](#), Claude [Debussy](#) i Alban [Berg](#).

